

" মৰমৰ সন্তানসকল – আত্ম - অভিমানে বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে , দেহ - অভিমানে কঙাল কৰি তোলে , সেয়েহে আত্ম - অভিমানী হোৱা "

প্ৰশ্ন: কোনটো অভ্যাসে অশৰীৰী হোৱাত বহুত সহায় কৰে ?

উত্তৰ: নিজকে সদায় এক্টৰ (ভাওৰীয়া) বুলি ভাবা, যেনেকৈ এক্টৰে পাৰ্ট (ভূমিকা) পূৰা হ'লেই বস্ত্ৰ সলায়, তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলেও এইটো অভ্যাস কৰিব লাগে, কৰ্ম শেষ হোৱাৰ লগে লগে পুৰণি বস্ত্ৰ (শৰীৰ) এৰি অশৰীৰী হৈ যোৱা। আত্মা ভাই-ভাই হয়, এইটো অভ্যাস কৰি থকা। এয়াই পাৱন হোৱাৰ সহজ সাধন। শৰীৰলৈ চালে ক্ৰিমিনেল (অপৰাধমূলক; অশুদ্ধ) চিন্ধন চলে সেয়েহে অশৰীৰী হোৱা।

ওঁম শান্তি। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায় কাৰণ বহুত অবুজন (বুদ্ধিহীন) হৈ গৈছে। 5 হাজাৰ বছৰ আগতেও তোমালোকক বুজাইছিল আৰু দৈৱী কৰ্মও শিকাইছিল। তোমালোক দেৱী-দেৱতা ধৰ্মলৈ আহিছিল। পিছত ড্ৰামা প্লেণ (নাটকৰ পৰিকল্পনা) অনুসৰি পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ আৰু কলা কম হৈ হৈ ইয়াত প্ৰেক্টিকেলি (বাস্তৱত) একেবাৰে নিল (শূণ্য) কলা হৈ পৰিলা, কাৰণ এয়া হৈছেই তমোপ্ৰধান ৰাৱণ ৰাজ্য। এই ৰাৱণ ৰাজ্যও প্ৰথমতে সতোপ্ৰধান আছিল। পিছত সতো, ৰজো, তমো হৈছে। এতিয়াতো একেবাৰে তমোপ্ৰধান। এতিয়া ইয়াৰ অন্ত হ'ব। ৰাৱণ ৰাজ্যক কোৱা হয় আসুৰিক ৰাজ্য। ৰাৱণক জ্বলোৱাৰ ফেশ্যন (পৰম্পৰা) ভাৰতত আছে। ৰাম ৰাজ্য আৰু ৰাৱণ ৰাজ্য বুলিও ভাৰতবাসীয়ে কয়। ৰাম ৰাজ্য হয় সত্যযুগত। ৰাৱণ ৰাজ্য হৈছে কলিযুগত। এয়া বহুত বুজিবলগীয়া কথা। বাবাৰ ৰাণ্ডাৰ খায় (আচম্বিত হয়) যে ভাল-ভাল সন্তানে সম্পূৰ্ণ ৰীতিৰে নুবুজাৰ বাবে নিজৰ ভাগ্য সীমিত কৰি তোলে। ৰাৱণৰ অৱগুণে মেৰিয়াই ধৰে। নিজেও দৈৱী গুণৰ বৰ্ণনা কৰে। পিতাই বুজায় তোমালোক সেই দেৱতাই আছিল। তোমালোকেই 84 জন্ম ভোগ কৰিলা। তোমালোকক তেতিয়াৰ আৰু এতিয়াৰ অন্তৰ আৰু কাৰণ বুজাইছো - তোমালোক কিয় তমোপ্ৰধান হ'লা। এয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। ৰাৱণ হৈছে সকলোতকৈ ডাঙৰ শত্ৰু, যিয়ে ভাৰতক ইমান কঙাল তমোপ্ৰধান কৰি তুলিছে। ৰামৰাজ্যত ইমান মানুহ নাথাকে। তাততো এটাই ধৰ্ম থাকে। ইয়াততো সকলোৰে মাজত ভূতৰ প্ৰৱেশ হৈছে। ক্ৰোধ, লোভ, মোহৰ ভূত আছে, নহয় জানো। আমি অবিনাশী, এই শৰীৰ বিনাশী - এই কথা আমি পাহৰি যাওঁ। আত্ম-অভিমানী নহয়েই। দেহ-অভিমানী বহুত আছে। দেহ-অভিমান আৰু আত্ম-অভিমানৰ মাজত দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য আছে। আত্ম-অভিমানী দেৱী-দেৱতা গোটেই বিশ্বৰ মালিক হৈ পৰে। দেহ-অভিমান থাকিলে কঙাল হৈ পৰে। ভাৰত সোণৰ চৰাই আছিল, যদিও তেনেকৈ কয় কিন্তু বুজি নাপায়। শিৱবাবা আহে দৈৱী বুদ্ধিৰ কৰি তুলিবলৈ। পিতাই কয় - মিঠা-মিঠা সন্তানসকল, তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলা, এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিশ্বৰ মালিক আছিল। কেতিয়াবা শুনিছানে যে এওঁলোকক কোনে ৰাজ্য দিলে? তেওঁলোকে কি এনে কৰ্ম কৰিলে যাৰ বাবে ইমান উচ্চ পদ পালে? কৰ্মৰ কথা নহয় জানো। মনুষ্যই আসুৰিক কাম কৰিলে তেতিয়া সেই কৰ্ম বিকৰ্ম হৈ যায়। সত্যযুগত কৰ্ম অকৰ্ম হয়। তাত কৰ্মৰ হিচাপ নাথাকে। পিতাই বুজায়, নুবুজাৰ বাবে অনেক বিঘ্নৰ সৃষ্টি কৰে। কৈ দিয়ে যে শিৱ আৰু শংকৰ এজনেই। হেৰ', শিৱ নিৰাকাৰক অকলে দেখুৱায়, শংকৰ-পাৰ্বতী দেখুৱায়, দুয়োৰে এক্টিভিটি (কাম-কাজ) একেবাৰে পৃথক। মিনিষ্টাৰ আৰু প্ৰেচিডেণ্টক একে বুলি কেনেকৈ কোৱা হ'ব। দুয়োৰে মৰ্যাদা একেবাৰে বেলেগ, তেন্তে শিৱ-শংকৰক একেই বুলি কেনেকৈ কৈ দিয়ে। এইটো জানে যে যি ৰাম সম্প্ৰদায়লৈ আহিবলগীয়া নাই তেওঁলোকে বুজিও নাপাব। আসুৰী সম্প্ৰদায়ে গালি দিব, বিঘ্নৰ সৃষ্টি কৰিব কাৰণ তেওঁলোকৰ 5 বিকাৰ আছে নহয় জানো। দেৱতাসকল হৈছে সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী। তেওঁলোকৰ পদবী কিমান উচ্চ! এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি কিমান বিকাৰী আছিলো। বিকাৰৰ দ্বাৰা জন্ম হয়। সন্ধ্যাসীসকলো বিকাৰৰ দ্বাৰাই জন্ম হ'ব লাগে, পিছত সন্ধ্যাস গ্ৰহণ কৰে। সত্যযুগত এইবোৰ কথা নাথাকে। সন্ধ্যাসীসকলে সত্য যুগৰ বিষয়ে বুজিও নাপায়। কৈ দিয়ে সত্যযুগতো আছেই। যেনেকৈ কয় কৃষ্ণ হাজিৰা হজুৰ, ৰাধাও হাজিৰা হজুৰ (বিৰাজমান হৈয়ে আছে)। অনেক মত-মতান্তৰ, অনেক ধৰ্ম আছে। আধাকল্প দৈৱী মত চলে যি এতিয়া তোমালোকে পাই আছে। তোমালোকেই ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী হোৱা, পিছলৈ বিষ্ণুবংশী আৰু চন্দ্ৰবংশী হোৱাগৈ। সেই দুয়োটা ডাইনেস্টি (বংশ) আৰু এক ব্ৰাহ্মণ কূল বুলি কোৱা হ'ব, ইয়াক ডাইনেস্টি বুলি কোৱা নহ'ব। এওঁলোকৰ ৰাজত্ব নাথাকে। এয়াও তোমালোকেহে বুজি পোৱা। তোমালোকৰ মাজতো কোনো-কোনোৱেহে বুজি পায়। কিছুমানতো শুধৰণিয়েই নহয়, কিবা নহয় কিবা ভূত আছে। লোভৰ ভূত, ক্ৰোধৰ ভূত থাকে নহয় জানো। সত্যযুগত কোনো ভূত নাথাকে। সত্যযুগত থাকে দেৱতাসকল, যি বহুত সুখী হয়। ভূতেহে দুখ দিয়ে, কামৰ ভূতে আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দিয়ে। ইয়াৰ বাবে বহুত কষ্ট কৰিব লাগে। মাহীৰ ঘৰ

নহয় (ইমান উজু নহয়)। পিতাই কৈ থাকে ভাই-ভনী বুলি ভাবা তেতিয়া ক্ৰিমিনেল দৃষ্টি নাযাব। প্ৰতিটো কথাতে সাহস লাগে। কোনোবাই কৈ দিয়ে যদি বিয়া নাপাতা তেন্তে ঘৰৰ পৰা ওলাই যোৱা। গতিকে সাহস লাগে। নিজৰ পৰীক্ষাও কৰিব লাগে।

তোমালোক সন্তানসকল পদ্মাপদম ভাগ্যশালী হৈ আছে। এই সকলোবোৰ শেষ হৈ যাব। সকলো মাটিত মিহলি হৈ যাব। কোনোবাইতো সাহসেৰে ওলাই আহে। কোনোবাইতো সাহসেৰে আহিও আকৌ ফেইল (অনুত্তীৰ্ণ) হৈ যায়। পিতাই প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে বুজাই থাকে। কিন্তু নকৰিলে বুজা যায় পুৰা যোগ নাই। ভাৰতৰ প্ৰাচীন ৰাজযোগ প্ৰখ্যাত। এই যোগৰ দ্বাৰাই তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হোৱা। পঢ়া হৈছে চোৰ্ট অফ ইনকাম (উপাৰ্জনৰ উৎস)। পঢ়াৰ দ্বাৰাই তোমালোকে ক্ৰমানুসাৰে উচ্চ-পদ পোৱা। ভাই-ভনীৰ সম্পৰ্কতো বুদ্ধি বিচলিত হয়, সেয়েহে পিতাই ইয়াৰো ওপৰলৈ লৈ যায় যে নিজকে আত্মা বুলি ভাবা, আনকো আত্মা ভাই-ভাই বুলি ভাবা। আমি সকলো ভাই-ভাই হওঁ গতিকে অন্য দৃষ্টি নাযাব। শৰীৰ দেখিলে ক্ৰিমিনেল ভাৱৰ উদয় হয়। পিতাই কয় - সন্তানসকল, অশৰীৰী হোৱা, দেহী-অভিমানী হোৱা। নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। আত্মা অবিনাশী। শৰীৰৰ দ্বাৰা ভূমিকা পালন কৰি, পুনৰ শৰীৰৰ পৰা ভিন্ন হৈ যাব লাগে। সেই এক্টৰচ সকলে পাৰ্ট পুৰা কৰি পোচাক বদলি কৰে। তোমালোকেও এতিয়া পুৰণি পোচাক (শৰীৰ) এৰি নতুন পোচাক পিন্ধিব লাগিব। এই সময়ত আত্মাও তমোপ্ৰধান, শৰীৰো তমোপ্ৰধান। তমোপ্ৰধান আত্মাই মুক্তি যাব নোৱাৰে। পবিত্ৰ হ'লেহে যাব পাৰিব। অপবিত্ৰ আত্মা উভতি যাব নোৱাৰে। এয়া মিছা কথা কয় যে অমুক ব্ৰহ্মত লীন হৈ গ'ল। এজনো যাব নোৱাৰে। তাত যেনেকৈ বংশ বৃক্ষ বনোৱা আছে, তেনেকৈয়ে থাকে। এয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলে জানা। গীতাত ব্ৰাহ্মণৰ নাম একো দেখুওৱা নাই। এয়াতো বুজায় (মই) প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো গতিকে নিশ্চয় এডাম্পশন (তুলি ল'ব) লাগিব। সেই ব্ৰাহ্মণ হ'ল বিকাৰী, তোমালোক হ'লা নিৰ্বিকাৰী। নিৰ্বিকাৰী হ'বলৈ অনেক যাতনা সহ্য কৰিব লাগে। এই নাম-ৰূপ চালে অনেকৰ বিকল্প (নেতিবাচক সংকল্প) উদয় হয়। ভাই-ভনীৰ সম্বন্ধতো কেতিয়াবা স্বলন হয়। লিখে বাবা মোৰ ভুল হৈ গ'ল, মুখ ক'লা কৰি পেলালো। পিতাই কয় - বাহ! মই কৈছিলো ভাই-ভনী হৈ থাকা, কিন্তু তুমি এইটো বেয়া কাম কৰিলা। তাৰ বাবে পিছলৈ কঠিন শাস্তি ভোগ কৰিবলগীয়া হয়। এনেয়েও কাৰোবাৰ ক্ষতি কৰিলে তেওঁক জেইলত ভৰাই থোৱা হয়। ভাৰত কিমান পবিত্ৰ আছিল যি মই স্থাপনা কৰিছিলো। তাৰ নামেই হ'ল শিৱালয়। এই জ্ঞানো কাৰো নাই। বাকী শাস্ত্ৰ আদি যি আছে সকলো হৈছে ভক্তিমাৰ্গৰ কৰ্মকাণ্ড। সত্যযুগত সকলোৱে সংগতিত থাকে, সেইবাবে তাত কোনেও পুৰুষাৰ্থ নকৰে। ইয়াত সকলোৱে গতি-সংগতিৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰে কিয়নো সকলো দুৰ্গতিত আছে। গংগা স্নান কৰিবলৈ যায় কিন্তু গংগাৰ পানীয়ে জানো সংগতি দিব? গংগাৰ পানীয়ে পবিত্ৰ কৰি তুলিব জানো? একোৱে নাজানে। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি আছে। কোনোৱেতো নিজেই বুজি নাপায় তেন্তে আনক কেনেকৈ বুজাব, সেইবাবে বাবাই নপঠিয়ায়। গাই থাকে - বাবা আপুনি আহিলে আপোনাৰ শ্ৰীমতত চলি দেৱতা হ'ম। দেৱতাসকল থাকে সত্যযুগত আৰু ত্ৰেতাতে। ইয়াততো সকলোতকৈ বেছি কামবিকাৰত আৱদ্ধ হৈ আছে। কাম বিকাৰ অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। এই বিকাৰ এনেকুৱা যেন মা-পিতাৰ সম্পত্তি। ইয়াত তোমালোকে ৰামৰ সম্পত্তি পোৱা। পবিত্ৰতাৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা। তাত বিকাৰৰ কথা নাথাকে।

ভক্তসকলে কয় যে শ্ৰীকৃষ্ণ ভগৱান। তোমালোকে তেওঁক ৪৪ জন্মত দেখুওৱা। হেৰ' ভগৱানতো হৈছে নিৰাকাৰ। তেওঁৰ নাম শিৱ। পিতাই কিমান ভালকৈ বুজায়। পুতৌও জাগে। (তেওঁ) দয়ালু নহয় জানো। এওঁলোক কিমান ভাল বুদ্ধিয়ক সন্তান। জাক-জমকো ভাল। যাৰ জ্ঞান আৰু যোগৰ শক্তি আছে তেওঁলোকে আকৰ্ষিত কৰে। পঢ়া-লিখা সকলে ভাল সংকাৰ পায়। অশিক্ষিত জনে সংকাৰ নাপায়। এয়াতো জানা এই সময়ত সকলো আসুৰী সম্প্ৰদায়ৰ। একোৱে বুজি নাপায়। শিৱ আৰু শংকৰৰ পাৰ্থক্যতো একেবাৰে ক্লীয়েৰ (স্পষ্ট)। তেওঁ আছে মূলৱতনত, তেওঁ সৃষ্কৱতনত, সকলোৱে একে ধৰণৰ কেনেকৈ হব? এয়াতো তমোপ্ৰধান দুনিয়া। ৰাৱণৰূপী শত্ৰু হৈছে আসুৰী সম্প্ৰদায়ৰ, যি নিজৰ সমান কৰি তোলে। এতিয়া পিতাই তোমালোকক নিজৰ সমান দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ কৰি তোলে। তাত ৰাৱণ নাথাকে। আধাকল্প তেওঁক জ্বলায়। ৰামৰাজ্য থাকে সত্যযুগত। গান্ধীজীয়ে ৰামৰাজ্য বিচাৰিছিল, কিন্তু তেওঁ ৰামৰাজ্য কেনেকৈ স্থাপনা কৰিব পাৰে? তেওঁ আত্ম-অভিমানী হোৱাৰ কোনো শিক্ষা দিয়া নাছিল। পিতাইহে সংগমত কয় - আত্ম-অভিমানী হোৱা। এয়া হৈছে উত্তম হোৱাৰ যুগ। পিতাই কিমান মৰমেৰে বুজাই থাকে। ক্ষণে-ক্ষণে কিমান মৰমেৰে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে - বাবা আপুনিতো চমৎকাৰ কৰি দিয়ে। আমি কিমান পাথৰ-বুদ্ধিৰ আছিলো, আপুনি আমাক কিমান উচ্চ কৰি তুলিছে! আপোনাৰ মতৰ বাহিৰে আমি আন কাৰো মতত নচলো। শেষৰ ফালে সকলোৱে ক'ব সঁচাকৈয়ে ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলেতো দৈৱী মতত চলি আছে। কিমান ভাল-ভাল কথা শুনায। আদি-মধ্য-অন্তৰ পৰিচয় দিয়ে।

কেৰেক্টাৰ (চৰিত্ৰ) শুধৰণি কৰে। অম্মা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-**

(1) দৃষ্টিক শুদ্ধ পৰিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ কাৰো নাম-ৰূপক নাচাই অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি, আত্মা ভাইৰ সৈতে কথা পাতিব লাগে।

(2) সকলোৰে সৎকাৰ পাবলৈ হ'লে জ্ঞান-যোগৰ শক্তি ধাৰণ কৰিব লাগে। দৈৱী গুণেৰে সম্পন্ন হ'ব লাগে। কেৰেক্টাৰ (চৰিত্ৰ) শুধৰোৱাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

বৰদান: উৎসাহ - উদ্দীপনাৰে বিশ্ব কল্যাণৰ দায়িত্ব পালন কৰোঁতা আলস্য আৰু অমনোযোগিতাৰ পৰা মুক্ত হোৱা নতুনকৈ হওক বা পুৰণিয়েই হওক ব্ৰাহ্মণ হোৱাৰ অৰ্থই হ'ল বিশ্ব কল্যাণৰ দায়িত্ব লোৱা। যেতিয়া কোনো দায়িত্ব থাকে তেতিয়া তীব্ৰ গতিৰে পুৰা কৰে, দায়িত্ববোধ নাথাকিলে অমনোযোগী হৈ পৰে। দায়িত্ববোধে আলস্য আৰু অমনোযোগিতা সমাপ্ত কৰি দিয়ে। উৎসাহ-উদ্দীপনাত থকাসকল অক্লান্ত হৈ থাকে। তেওঁলোকে নিজৰ চেহেৰা আৰু চলনৰ দ্বাৰা আনৰো উৎসাহ-উদ্দীপনা বঢ়াই থাকে।

স্লোগান: সময় - সাপেক্ষে শক্তি সমূহ ক যুজ্জ (ব্যৱহাৰ) কৰাৰ অৰ্থই হৈছে জ্ঞানী আৰু যোগী আত্মা হোৱা।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!